

РЕШЕНИЕ

№ 13312

гр. София, 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в
публично заседание на 19.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **1307** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във вр. с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на М. Д. И., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ паспорт серия U № 36142546, подадена чрез адвокат Н. Р., срещу отказ рег. № 513з-15450 / 22.12.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България на за началник на отдел "Миграция" - СДВР, главен инспектор С. С..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателят посочва, че е приложил всички изискуеми документи към заявлението си по чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, вкл. нотариално заверена декларация за адрес от собственика на имота и договор за наем. Сочил, че неправилно е прието, че след като при извършена проверка на този адрес на 27.11.2025г. , жалбоподателят не е открит, административният орган не анализира и обсъжда представените документи, а изгражда своето становище и извод, че жалбоподателя декларира неверен адрес на база единствено субективните свидетелски показания на госпожа Т. – охрана в комплекса. В жалбата се излагат твърдения, че жалбоподателят вече три пъти е получавал разрешение за продължително пребиваване като винаги е декларирал същия адрес, на който живее със семейството си, които също имат такова разрешение и са сред основните инвеститори на проведения през 2017 г. тенис турнир от серията АТР „G. K. S. O.“. Оспорва се възможността непребиваването на жалбоподателя на адреса да се установи чрез една единствена проверка на посочения адрес, без да се вземат

предвид всички останали представени документи към заявлението. Излагат се пространни съображения за противоречие на заповедта с целта на закона и с КЗПЧОС. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ. Претендират се разноски.

Ответникът за директор на Дирекция „Миграция“ – МВР, редовно уведомен, не изпраща представител в с.з. Депозира писмено становище, в което оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят е подал заявление вх. № 104234 от 18.11.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ – като представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и документи относно неговите планирани дейности, от БТПП в РБ. Към заявлението са приложени следните документи: сертификат от БТПП, от който е видно, че М. Д. И. е търговски представител в търговското представителство на чуждестранно търговско дружество с представителство в РБ, договор за наем за имот, находящ се на адрес [населено място], [улица], вх. А, ет. 6, апартамент № 40а, декларация съгласно пар. 1, т. 20, подт. Б от ДР на ЗЧРБ, банково удостоверение за налични средства по сметка, копие от паспорт и копие от разрешително за пребиваване, валидно до 04.01.2026 г., застрахователна полица за сключена медицинска застраховка.

Установява се от Докладна записка рег. № 513р-128708 от 28.11.2025 г. на Мл. ПИ в група „А.“ на сектор „Незаконно миграция“ към отдел „Миграция“ – СДВР, че на 27.11.2025г., съвместно с МлПИ В. П. извършили проверка на адрес в [населено място], [улица], вх. А, ет. 6, апартамент № 40а. На място на адреса не бил установен жалбоподателя. Проведен е разговор с г-жа Б. Т. – охрана на комплекса, която заявила, че не познава И. М. Д. и от около година никой не живее на адреса.

Изготвено е Становище рег. № 513р-139641 от 18.12.2025 г. на Началник в 02 ГР. АОЧ- СЗМ-ОМ-СДВР, с което е направено предложение за отказ по заявление вх. № 104234 от 18.11.2025г. Мотивите за това са констатациите от проверката на адреса. В допълнение, са извършени справки в информационните масиви на МВР, ползвани от отдел „Миграция“-СДВР, при които е установено, че И. М. Д. има многократни влизания в страната за период от 1 до 3 дни. От подаване на заявлението до извършване на проверката, чуждия гражданин не се е установил на заявения адрес на пребиваване, поради което е формиран извод, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни.

Издадена е оспорената Заповед № 513з-15450 от 22.12.2025 г. на ЗА началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която на основание чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен орган - ЗА началник на отдел "Миграция" - СДВР в съответствие с правомощията, делегирани му със Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021г. (л.44 и) на директора на СДВР, издадена на основание чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ, и по силата на Заповед № 513з-5977 от 19.05.2025 г. на директора на СДВР, с която С. Т. С. е оправомощен да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ – СДВР (л.43).

Доводът на жалбоподателя за липса на мотиви е неоснователен.

Мотивите на заповедта следва да се считат за допълнени и с тези на Становище рег. № 513р-139641 от 18.12.2025 г. на Началник на 02 ГР. АОЧ- СЗМ-ОМ-СДВР с оглед направеното позоваване в нея и съобразно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС. Като правно основание за отказа е посочен чл.10, ал.1, т.23, предл. 2 от ЗЧРБ – чуждият гражданин е декларирал неверни данни. От фактическа страна, в становището и заповедта са описани идентични обстоятелства – чуждият гражданин не живее на адреса, което е показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни. Противно на твърденията в жалбата, съдът приема, че така изложените мотиви съответстват на изискването по чл.59, ал.2, т.4 от АПК.

Независимо от изложеното, отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл.146, т.3-5 от АПК.

Съгласно чл.24, ал.2 от ЗБРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване, достатъчни средства за издръжка, без да прибегват до системата за социално подпомагане, в размер не по-малк от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване. Спорът в случая е относно наличието на „осигурено жилище“. Според константната съдебна практика нито в ЗЧРБ, нито в ППЗЧРБ има изискване чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, който е посочил в заявлението и на който има осигурено жилище. Достатъчно е към момента на получаване на разрешението той да разполага с реална възможност и да има годно правно основание да обитава жилището, за осигуряването, на което е представил доказателства. Изискването на „осигурено жилище“ по смисъла на чл.24, ал.2 от ЗЧРБ налагат проверка дали към момента на получаване на разрешението лицето има реалната възможност и годно правно основание да обитава жилището, за което представя доказателства. В този смисъл са Решение № 381 от 13.01.2016 г. по адм. д. № 8828/2015 г., VII отд. на ВАС, Решение № 3054 от 09.03.2021 г. по адм. д. № 928/2021 г., IV отд. на ВАС, Решение № 3036 от 24.03.2025 г. по адм. д. № 6599/2024 г., III отд. на ВАС, Решение № 5074 от 15.05.2025 г. по адм. д. № 10086/2024 г., III отд. на ВАС и др.

Към заявлението е приложена декларация с нотариална заверка на подписа на П. П. В., ЕГН [ЕГН], според която е собственик на жилището намиращо се на адрес в [населено място], [улица], вх. А, ет. 6, апартамент № 40а и доброволно го предоставя за пребиваване на М. Д. И. за срок от датата на договора за наем, която е 21.06.2020 г. до 10.06.2027 г. Освен това още при подаване на заявлението е представен и договора за наем (л. 23).

Съдът кредитира представените писмените доказателства по делото. Не на последно място, служители на ОМ-СДВР са направили проверка в информационните масиви на МВР, при която са установили, че чужденецът има многократни влизания в страната за период от 1 до 3 дни. При посещенията си на 27.11.2025 г. служителите на ОМ-СДВР, когато не са установили никой на адреса, не са се възползвали от възможността да посетят жилището повторно, а са се доверили на

показанията на случаен свидетел – охрана в комплекса като в същото време пренебрегват представените от заявителя по административната преписка писмени документи.

При тези данни по делото според съда е дължим извод, че в нарушение на задълженията си по чл.34, ал.3 и чл.35 от АПК служителите на ОМ-СДВР не са се възползвали от всички процедурни възможности, които по чл.39 от АПК са изключително широко дефинирани, за събиране на доказателства относно релевантните по чл.24, ал.2 от ЗЧРБ обстоятелства, конкретно относно спорното наличие на „осигурено жилище“. Проверката за наличие на такова не включва единствено посещение, и то еднократно, на заявения адрес, но и събиране на всички допустими и относими доказателства. С липсата на поне повторна проверка в жилището и с несъбирането на други доказателства относно наличие на реална възможност и годно правно основание за обитаване на жилището, случаят е останал неизяснен от фактическа страна – допуснато е съществено процесуално нарушение – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.3 от АПК.

В противовес на приетото от административния орган, приложените към заявлението писмени доказателства убедително и безпротиворечиво установяват връзка на чужденеца и семейството му с декларирания административен адрес, където те не са длъжни да пребивават постоянно. Тази връзка е доказана чрез представения договор за наем и декларация. В случая служителите на ОМ-СДВР са имали възможност след първоначалната проверка на адреса да използват правомощията си, за да съберат повече доказателства относно наличието на възможност лицето да обитава този апартамент, а не да се доверяват безусловно на свидетелските показания на охраната на комплекса. Ето защо не може да се приеме, че М. Д. И. няма „осигурено жилище“, още по-малко, че е предоставил неверни данни при кандидатстването си за продължително пребиваване. Съобразно общото разпределение на доказателствената тежест в процеса по чл.170, ал.1 от АПК административният орган следва да установи фактическите основания, посочени в отказа, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. При недоказване на предоставянето на неверни данни относно наличието на „осигурено жилище“ е дължима отмяна на отказа и поради неговата материална незаконосъобразност – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

По изложените съображения оспорената заповед, като постановена при неправилно приложение на материалния закон, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателят следва да бъдат присъдени разноски в размер на 5,11 евро за държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 86-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. Д. И., подадена чрез адвокат Н. Р., ОТКАЗ рег. № 513з-15450 / 22.12.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България на за началник на отдел "Миграция" - СДВР, главен инспектор С. С..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по заявление вх. № 104234/18.11.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал.1, т. 6 от ЗЧРБ на М. Д. И., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ паспорт серия U № 36142546.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, със седалище в [населено място], да заплати на М. Д. И., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , притежаващ паспорт серия U № 36142546 сумата в размер на 5,11 евро разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

Съдия: